

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Epistola X. Ad Matrem Eleonoram Baptistam Priorissam Conuentus
Veacensis Carmelitarum Excalceatarum. Docet eam in quo consistat vita
Apostolica & abrenunciatio religiosa.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

EPISTOLA IX.

Ad Matrem Annam de Iesu Religiosam Carmelitam Discalceatam in Conuentu Segobrida.

Vbi consolatur eam in mœrore quem sentiebat eo quod in Capitulo Generali V. P. à Pralatura liber remanserit.

IEs vs sit in anima R. V. Gratias plurimas refero quod ad me scripserit, ex quo multo magis deuinctum me sentio, quam prius eram. Quod res Capituli non ita euenerint, prout erat R. V. in votis, deberet potius esse consolationis & Deo gratias agendi occasio: cum enim Dei ordinatione factum sit, procul dubio nobis id magis expedit, solum restat applicare voluntatem, vt quemadmodum verum est, ita nobis esse videatur. res enim quae nobis displicent quantumuis bonae sint & consentaneae, malae videntur & aduersae; hanc autem satis constat nec alijs, nec mihi esse malam: mihi enim valde prospera est quia libere & absque onere animarum possum (dummodo velim) cum diuino adiutorio, solitudinis quiete frui, fructuque delectabili mei, rerumque omnium oblivionis, potiri. Caeteris autem etiam bonum erit si procul ab illis fuero: sic enim immunes erunt à defectibus, quos propter meam in regimine imperitiam commississent. Hoc vnum à te peto, filia, vt Deum exores, quatenus modis omnibus hanc mihi gratiam conferre pergat: Vereor enim ne Segobridam ire cogat, nec omnino ab omnibus expeditum me relinquant. licet etiam hoc

onus, quantum in me erit, conabor excutere. Quod si neque hoc licebit subterfugere, non tamen propterea Mater Anna à Iesu effugiet manus meas, sicut ipsa existimat. vnde nec morietur desolata ex eo quod cesset occasio, vt ipsa putat, acquirendi insignem sanctitatem. Verumtamen siue vadam siue maneam, vbi & quomodocunque manere me contingat, ipsius non obliuiscar: nam ex corde ipsius bonum aeternum desidero. interim vero dum illo in caelo frui differtur, virtutibus exercendis insistat, mortificationi scilicet, & patientia: cupiens per patientiam aliquo saltem modo assimilari huic Magno Deo nostro humiliato, & crucifixo: quandoquidem vita praesens, nisi illius sequamur vestigia, inutilis plane sit. Diuina Maiestas conferuet & augeat in R. V. amorem suum tanquam in Sancta, & sibi dilecta, Amen. Matrii. 6. Julij. 1591.

Fr. Ioannes à Cruce.

EPISTOLA X.

Ad Matrem Eleonoram Baptistam Priorissam Conuentus Veatensis Carmelitarum Excalceatarum.

Docet eam in quo consistat vita Apostolica & abrenunciatio religiosa.

IEs vs sit in anima R. V. Ne suspicetur (si filia in Christo) me non condoluisse laboribus, quos R. V. tulit, cum participibus laboribus, non sic res se habet. Veruntamen dum recolo, quod sicut à Deo vocata est, vt apostolicam vitam ageret (quae est vi-

B.
Joann
à Cruce

Opera
mystic
NVI
124

ta humilitatis & contemptus) ita per eandem ab eo ducitur, non mediocriter consolator. Equidem Religiosum, sic Deus Religiosum esse vult, vt rebus omnibus valedixerit, & ipsi res omnes. Quonia ipsemet Deus thesaurus, solatium, & delectabilis illius gloria esse vult. Insigne satis beneficium praestitit R. V. nunc enim rerum omnium oblita poterit sola frui Deo suo, gratum habendo, vt erga se fiat propter Dei amorem, quidquid hominibus libuerit: vtpote quae iam non sua sed Dei sit. filia-bus meis Magdalena, & Annae aliisque omnibus, me plurimum commendo. Granata 8. Februarij 1538.

Fr. Ioannes à Cruce.

Coplas del mismo hechas sobre vn eslasti de arca
contemplacion.

ENtre me donde no supe,
Y quedeme no sabiendo,
Tota ciencia trascendiendo.

Yo no supe donde entraua,
Pero quando alla me vi,
Sin saber donde me estaua,
Grandes cosas entendi:
No dire lo que senti,
Que me quede, no sabiendo,
Toda ciencia.

De paz y de piedad,
Era la ciencia perfecta,
En profunda soledad,
Entendia via recta,
Era cosa tan secreta,
Que me quede balbuciendo,
Toda ciencia.

Estaua tan embeuido,
Tan absorto y anegado,

Que se quedo mi sentido,
De toto sentir priuado,
Y el espiritu dotado,
De vn entender no entendiendo,
Toda ciencia.

El que alli llega de vero,
De si mismo desfallece,
Quanto sabia primero,
Mucho baxo se parece,
Y su ciencia tanto crece,
Que se queda no sabiendo,
Toda ciencia.

Quanto mas alto se sube,
Tanto menos se entendia,
Que es la tenebrosa nube,
Que a la noche escurecia,
Por esto quien la sabia,
Queda siempre no sabiendo,
Toda ciencia.

Este saber no sabiendo,
Es de tan alto poder,
Que los sabios arguyendo,
Iamas le pueden vencer,
Que no llega su saber,
A no entender entendiendo,
Toda ciencia.

Es de tan alta excellencia,
A questo summo saber,
Que no ay facultad ni ciencia,
Que le puedan entender,
Quien se supiere vencer,
Con vn saber no sabiendo,
Toda ciencia.

Y si lo quereys oyr,
Consiste esta summa ciencia,
En vn subido sentir,
De la diuinal essencia,
Es obra de su clemencia,

Hazer